

37. nap: Nagyszerda - A szenvedés misztériuma mögött az Atya áll

A bűn szenvedést okoz előbb utóbb, és sokszor áruházzal kezdődik. Szennved az áruló és szennved az elárult. A házasság szennvedéseiben is az árúházzal kezdődik minden hűtlenség, megbántás, elfordulás. Jézus az elárult, becsapott helyzetében a Mennyei Atyához fordul, akiben a szeretet nem inog meg. Nem a szennvedést veszi el, hanem mindent átfomál még nagyobb szeretetté. A házasságban is minden szennvedés misztérium, amelyben a Mennyei Atya jelen van.

Az Atya, a Fió és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzuk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelki gyakorlatnak az útján.

*Használj minket akaratom szerint!
Munkára foghatsz minket, kereszt, szennvedés, baj érhet,
legyen részünk kudarc vagy siker: mi szeretetedet akarjuk hirdetni.
Csak az történjen mindig velünk, amit kezdetől elgondoltál nekünk.
Egy vágyunk van csupán: vezess minket szeretetted szerint.
A személyes eszményünk lebegjen mindig előttünk, ez formálja egész életünk,
hiszen szereteted teremtett minket, megfeszítjük ezért minden erőnket.*

[Vagy imádkozzuk közös imánkat!]

„Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet is odaadnám érted!”

Evangélium Szent Máté könyvéből (Mt 26, 14-25)

Ekkor a tizenkettő közül az egyik, a karióti Júdás, elment a főpapokhoz, és ezt kérdezte tőlük: „Mit adtok nekem, ha kezetekre adom?” Azok harminc ezüstöt fizettek neki. Attól kezdve már csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltassa nekik.

A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: „Hogy akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?” Így felelt: „Menjétek be a városba ehhez meg ehhez, és mondjátok meg neki, hogy a Mester üzeni: Közel az időm, nálad költöm el tanítványaimmal a húsvéti vacsorát.” A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, elkészítették számára a húsvéti bárányt.

Amikor beesteledett, asztalhoz ült a tizenkét tanítvánnyal. Vacsora közben megszólalt: „Bizony mondom nektek, egyiketek elárul.” Erre igen elszomorodtak és sorra megkérdezték: „Csak nem én vagyok az, Uram?” „Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el” – felelte. „Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna neki, ha meg sem születik.” Erre Júdás, az árulója is megkérdezte: „Csak nem én vagyok az, mester?” „Magad mondtad” – válaszolta.

Elmélkedés

Kentenich atya így imádkozik a Szűzanyához: „Tégy engem az állandó isteni mosoly és az emberi könnyek gyermekévé, hősévé és vértanújává!” Isten mosolya és az ember könnye egyszerre is jelenvaló lehet. Ha kapcsolatba kerülünk a kereszttel, akkor Jézus összetörése számunkra egy új szeretet kezdetévé lesz. Keressük Vele a kapcsolatot, és a jövőnk ott van, ahol Ő van a kereszten. Ő Atyjának ajándékozta magát. Könnyek között mondja, hogy „miért hagytál el engem?”, de teljes bizalommal, megbékélve sóhajt fel: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!”. Könnyek és bizalom, sírás és mosolygás... Jézus engedi, hogy mi is részt vegyünk a szeretetnek ebben a drámájában. Vele együtt mi is a Jóistennek ajándékozhatjuk magunkat egymásért és testvéreinkért.

A futball-világbajnokságon az egyik csapat gólt lő. Az ebből eredő öröm és lelkesedés nemcsak a stadionban levőket éri el, hanem azokat is, akik a tv-ben látják az egész világon. Egy valaki örömet okoz millióknak. Nemcsak a futballstadionban van, hogy a lelkesedés nagy hulláma összekapcsolja az embereket. Nemcsak az együtt kirándulók és éneklők élnek át hasonlót. Nemcsak egy szerelőcsarnok brigádja élheti át a közös munka örömét, amely egységet teremt. Ez történik azokkal is, akik részesülnek Krisztus életében, halálában és feltámadásában, mert benne kapcsolatban vagyunk egymással. Egy valaki örömet okoz millióknak, mert megnyeri a Mennyei Atya szeretetét a számukra, és ők ismét odaajándékozzák magukat Krisztusban az Atyának egymásért. Az egyik hordozza a másikat Krisztusban. Hordozzuk egymást. Kentenich atya ezt modern szóval, banki kifejezéssel „kegyelmi tőkének” nevezi. Hasonló eset az iparból, amikor azt mondják, hogy a cég tulajdonképpeni tőkéjét a munkatársak alkotják. Tehát Isten előtt hivatkozunk egymásra, hordozzuk egymást, hagyjuk, hogy hordozzanak bennünket, és azt, amit egymásért teszünk, így nevezzük: hozzájárulás a kegyelmi tőkéhez. A házasságunk részt kapott a megváltás művében. Nincs magányos, csak ránk tartozó bűnünk, és nincs csak magunknak megtartott örömünk sem. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy a szeretetünk mély eseményeit nem védi az intimitás, hanem azt, hogy minden szeretetért hozott áldozat kegyelem-forrássá lesz, amely túlrad rajtunk Isten mindenhatóságából. Nincs értelmetlen és felesleges áldozat. Minden szent házaspárnak térben és időben nagy hatása van a környezetére, utódaira, több generáción át.

(Tilman atya nyomán)

„Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet is odaadnám érted!”

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk! Hálát adunk irgalmas, szerető Atyánk, hogy hozzád bújhatunk testi, lelki fájdalmainkkal. Bízunk abban, hogy Te ott vagy minden fájdalmunk mögött, és nem hagysz elveszni, ha beléd kapaszkodunk. Hálát adunk, hogy benned és általad minden kicsi és nagy áldozatunknak értéke van mások javára. Bocsásd meg árulásainkat, és segíts, hogy bárhova is hívsz, kövessünk Téged!

Fájdalmas Anya, könnyörögj érettünk!